

FN skal man støtte, at FN er baggrunden for al international indsats, der vil stabilisere fred og arbejdet for at skabe ordentlige vilkår for befolkningerne ude omkring. Det, der står i FN-resolutionen, er hr. Albrechtsen og hans parti altså ikke parat til nu at støtte. Hr. Albrechtsen ved udmærket godt, at der i resolutionen står, at der skal ske en demilitarisering. Det var det, vi snakkede om. Det undrer mig godt nok, at Enhedslisten er nået så langt.

Søren Søndergaard (EL):

Da bombeangrebene startede i marts, gik situationen for kosovaalbanerne fra slem til værre. Før var den jo unægtelig utrolig alvorlig. Områder, bl.a. op til Albanien, var blevet etnisk rensset, landsbyer var blevet tømt i forbindelse med kampe med UCK-guerillaer, der var foregået enkelte og meget alvorlige massakrer, og der var et stort antal internt fordrevne. Efter at bombardementerne var gået i gang, gik situationen som sagt fra slem til værre.

Muligheden, som utvivlsomt er blevet diskuteret længe i Beograd, og som forskellige af de mest nationalistiske kræfter i Beograd åbent har antydnet – Seselj og Arkan – blev nu en realitet i Kosova med massive etniske udrensninger. I hundredtusindvis blev folk fordrevet i ly af de bomber, som NATO kastede, som, da vi fik det diskuteret dengang, angiveligt skulle have til formål at forhindre etniske udrensninger, men som i virkelighedens verden ikke forhindrede noget som helst. Intet forhindrede disse bombardementer. Etniske udrensninger, mord, voldtægter fortsatte.

Og i den forstand må vi jo konstatere, at i forhold til det udgangspunkt, der var, har krigen været en katastrofe. Det bliver jo så ikke ændret af, at man så ender med, at de flygtninge, der er kommet i løbet af krigen, så også får lov at vende hjem igen. Det er selvfølgelig noget, vi hilser med glæde.

Det spørgsmål, der rejser sig, er: Var forhandlingsmulighederne udtømt? Det, der kan undre én, og det, der har undret os – vi har rejst det flere gange – er de provokative krav i Rambouilletaftalen, som blev stillet den serbiske delegation, krav om, hvordan økonomien skulle være indrettet, krav om NATO-tropper udstationeret i selve Serbien osv. osv. Og det er klart, at når vi fra kilder, der har været centralt involveret i forhandlingerne, kan læse, at der er blevet brugt formuleringer fra det amerikanske udenrigsministerium som: »Vi

satte med vilje kravene for højt til, at serberne kunne godtage dem. De trænger til at få lidt bombing, og det er, hvad de får«, så går vores skepsis fra at være omfattende til næsten at være enorm.

Vi tror med andre ord ikke på, at forhandlingsmulighederne var udtømt. Vi tror, der var et ønske om at gennemføre de aktioner, og at der var en manglende forståelse for, hvor massive problemer de aktioner ville udløse. En af grundene til det er bl.a. på grund af den løgn, som systematisk er blevet opbygget omkring Bosnien. En løgn, som hed, at alt var kaos, indtil NATO kastede nogle få bomber omkring Sarajevo, så gav de serbiske styrker sig. Men det var ikke derfor, de bosniskserbiske styrker gav sig i Bosnien. Det var, fordi de militært var trængt tilbage på en række områder af regeringshæren og ikke mindst af den kroatisk hær.

Vi står så dér, hvor vi står nu, med et efter vores opfattelse NATO-diktat, som så oven i købet – og det er jo så ironien i det – på en række punkter imødekommer Milosevic i forhold til det, der lå i Rambouillet, fordi en række af de krav, der lå i Rambouillet, er taget ud.

Det NATO-diktat giver tre problemer. For det første: Hvis vi kigger på den internationale styrke, hvor FN's mandat snakker om en international styrke med en substantiel NATO-deltagelse og en enhedskommando, så er NATO blevet fortolket som en NATO-kommando, som Rusland har at rette sig efter.

Det er baggrunden for, at vi nu har det problem med russiske styrker i Pristina, og det er et problem, som selvfølgelig burde være løst for lang tid siden og ikke være kommet dertil. Men for os er det et udtryk for den arrogance, der har ligget fra NATO's side i forhold til den internationale styrke.

Det andet problem er det, vi har diskuteret: afvæbning af UCK. Vi er fuldstændig enige i, at serberne skal beskyttes; skal beskyttes meget. Vi forstår godt, hvorfor serberne har bange anelser. Vi har jo set, hvordan de i Østslavonien og i andre områder er blevet drevet ud. 650.000 flygtninge i Serbien fra andre områder. Ikke meget beskyttelse har de fået. Der har heller ikke lydt meget kritik af den uddrivelse, der er sket af dem. I Danmark sender vi jo serbere fra Østslavonien tilbage til de forføjelser, de er udsat for dér.

Så vi forstår godt, at serberne har problemer og forlanger ordentlig beskyttelse. Men vi me-